

İnnâ ileyhi râciûn

Âhiret kendisini her an her şekilde hissettiriyor. Ölüm, tecellîleriyle üzerimizde defalarca farkındalık yapıyor. Yani kendisinin farkında olmamızı sağlıyor. Bunun için dinimizde ölümlere dikkat çekilmiştir ve ölenlerle ilgili görevler farz-ı kifaye derecesinde emredilmiştir. Bunun başlıca iki önemli hikmeti vardır: 1- İnsan mükerrem bir varlıktır. Ahirete giderken hürmetle uğurlanır ve Allah’a emanet edilir. 2- Ölüm ahiret yolcusunun uğramak zorunda olduğu bir geçittir. Bu geçit, her saniye binlerce ölümlle kendisini hep gündemde tutmuştur.

Kur’ân mü’mini şöyle takdir ediyor: “Onlar, kendilerine bir musîbet geldiği zaman, ‘Biz Allah için varız ve biz Allah’a döneceğiz’ derler.” 1 Âyetten anlıyoruz ki: Mü’min, ölüm veya ölüme götüren musîbetlerden her- hangi birisi geldiğinde, Allah’a dayanmalı, Allah için yaşadığını ve Allah’a döneceğini hatırlamalı ve sabretmeli. Esasen başka yapacak bir şey de kalmıyor. Nitekim yapılabilecek şeyler varsa yapıyorsunuz ve bu inançlarınızla zaten çelişmiyor. Ama yapılabilecek bir şey kalmadığı zaman, gücünüz tükendiği zaman, bütün esbab sukût ettiği ve aleyhinize ittifak ettiği zaman, Kur’ân’ın ifadesiyle yapacak tek şey kalıyor: “İnnâ lillah ve innâ ileyhi raciun” diyerek Allah’a teslim olmak ve Allah’tan gelen her şeye rıza göstermek! Şifa bunda, çare bunda, huzur bunda, umut bunda, teselli bundadır!

Kabir ve ölüm, Bediüzzaman Hazretlerinin ifadesiyle, ehl-i iman için dünyadan daha güzel bir âlemin, nur âleminin kapısıdır. Ehl-i iman için “Mevt idam değil, tebdil-i mekândır; kabir ise, zulümâtlı bir kuyu ağzı değil, nurâniyetli âlemlerin kapısıdır. Dünya ise, bütün şaşaasıyla, âhirete nispeten bir zindan hükmündedir. Elbette, zindan-ı dünyadan bostan-ı cinâna çıkmak ve müz’ic dağdağa-i hayat-ı cismâniyeden âlem-i rahata ve meydan-ı tayerân-ı ervaha geçmek ve mahlûkatın sıkıntılı gürültüsünden sıyrılıp huzur-u Rahman’a gitmek, bin can ile arzu edilir bir seyahattir, belki bir saadettir.” 2 Kezâ: Tesbihattaki “Ve yümit” kelimesi fâni cin ve

inse bağıırır, der ki: “Sizlere müjde! Mevt idam değıl, hiçlik değıl, fenâ değıl, inkıraz değıl, sönmek değıl, firak-ı ebedî değıl, adem değıl, tesadüf değıl, fâilsiz bir in’idam değıl. Belki, bir Fail-i Hakîm-i Rahîm tarafından bir terhistir, bir tebdil-i mekândır. Saadet-i ebediye tarafına, vatan-ı aslîlerine bir sevkıyattır. Yüzde doksan dokuz ahababın mecmâı olan âlem-i berzaha bir visal kapısıdır.” 3 Keza Bediüzzaman’a göre “mevt, tebdil-i mekândır, ıtlak-ı ruhtur, vazifeden terhistir; idam ve adem ve fenâ değıldir.” 4

Mevtâlarımızın ölümün bu güzel bu mânâlarına mazhar olmasını rahmet-i İlâhiyeden niyaz ediyoruz. Çünkü böylesi bir ölüm için teselli aranmaz; ölüm kendisi bir tesellî kaynağı olur. Ölüm ümitsizlik vermez; ölüm kendisi bir ümit kaynağı olur. Ölüm endişe ve kaygı vermez; ölüm kendisi bir huzur ve rahatlama kaynağı olur.

Geçtiğimiz 1 Aralık günü ruhunu Rahman’a teslim eden güzel anneciğim, seksen yılı aşkın ömründe hep ibadet ve duâ sevgisiyle yaşadı. Okuma yazması yoktu. Ama ümmi bir duâ abidesi gibiydi. Yaklaşık bir yıldan beri karaciğerden başlayıp iç organlarına sirayet eden büyük bir kanseri vardı. Tedaviye cevap vermedi. Derdi gittikçe büyüdü. Buna rağmen kendisi kanser olduğunu bilmedi ve bir defa olsun “of!” demedi. Hep şükreder ve hep “Allah’ın bu kemter kuluna verdiğiine şükür!” derdi. Duâyaya bir başladı mı bütün ümmet-i Muhammed’e kadar kanatlarını açar, duâ eder, en son çoluk çocuğuna duâ ederdi. Son güne kadar telefonla konuşurduk. “Anneciğim nasılsın?” diye sorduğumda, “Karnımda bir şişlik var oğlum, o da soğuklardan olmuştur; başka hiçbir şeyim yok!” derdi. Hiç acı çekmedi. Son bir iki gün dışında yatmadı. Son güne kadar dilini duâdan kesmedi. Namazlarını terk etmedi. Kendi ihtiyaçlarını kendisi gördü. (O kendisi gençliğinde, yatalak hâldeki ihtiyarlara bakmış. Önce babamın babaannesine, sonra babamın annesine yıllarca o bakmış, duâlarını almış. Bir buçuk sene rahmetli babamın yükünü de kendisi taşıdı.) Ama Allah kendisini yatırıp kimseye baktırmadı, kendisini kimseye muhtaç etmedi. Köyde bulunan erkek kardeşim ve Bozyazı’da bulunan kız kardeşim sırayla evlerinde misafir ettiler ve ilgilendiler. Allah kendilerinden ve eşlerinden razı olsun. Kurban Bayramı ziyaretim ve güzel ellerini ve yüzünü öpmem meğer son imiş. Ciddiyetinin farkındaydım. Geçtiğimiz hafta sonu ve bu hafta içi izin alıp ziyaretine gitmeyi plânlamıştım. Ama emr-i hak daha erken davrandı. Çarşamba sabahı son gelen haber durumun çok ciddî olduğunu bildiriyordu. Eşimle derhal yola çıktık. Ama biz yoldayken öğleyin haber ulaştı. Demek emr-i hak geldiğinde bir an bile geciktirilemiyormuş! Allah rahmet eylesin. Allah, ahirete intikal etmiş ehl-i iman bütün annelere ve babalara gani gani rahmet eylesin. Âmin.

Bu vesileyle, uzaktan, yakından ve yüz yüze veya telefonla ve gazetede taziyelerini

bildiren, hatim indiren, hatimlerini bağıslayan ve arama imkânı bulamayıp ya da ulaşamayıp kalben taziyede bulunan ve duâ eden bütün ağabey ve kardeşlerime en derin teşekkürlerimi bildiriyorum. Allah hepsinden razı olsun.

Şunu asla unutmayalım: Duâ bitmeyen bir servettir. Şahs-ı manevinin gücünü insan duâ ile hissediyor! Birbirimize duâ etmeye devam edelim.

Dipnotlar:

1- Bakara Sûresi: 156.,

2- Sözler, s. 187.,

3- Mektubat, s. 221.,

4- Mektubat, s. 13.